

[Iver Poulsen.]

naturskønhed. Det er så sandt, som det er sagt, manden havde ret. (*Afbrydelse*). Undskyld, jeg hørte ikke . . .

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder.

Iver Poulsen: Ja, jeg hørte desværre ikke, hvad en af de højtærede ministre sagde, men jeg kunne tænke mig, at ministeren måske havde sagt, at jeg skulle kvitte dyrlægeregningen. Hvis det skulle være tilfældet, vil jeg spørge den højtærede kulturminister, om han er i stand til at kvitte halvdelen af sin gage for nogle sommeraftener at få lov til at sidde og nyde denne udsigt, for i så fald tror jeg, manden og mange af os andre ville være glade.

Men som sagt, manden havde ret, og efter ministerens afvisning af erhvervsorganisationernes indsigelse og råd forekommer det i hvert fald mig, at den højtærede minister kunne lære en hel del af denne mand, som af erfaring ved, at man hverken kan leve af eller betale regninger med rekreative områder eller naturskønhed, hvor værdifuldt dette end måtte være for sindets vederkvægelse. Her vil jeg da gerne indskyde den bemærkning, at i hvert fald jeg nærer meget stor tvivl om, at kulturministerielt dirigerede skønhedsværdier vil blive nogen vederkvægelse for ret mange.

Industrirådet, der ved, hvad sagen drejer sig om set med det praktiske livs og erhvervslivets øjne, advarer selvfølgelig også mod den foreslåede statsdirigering af, hvor virksomheder må oprettes og menneskene bo. Denne statsdirigering er ikke alene en hindring for industriens mest hensigtsmæssige udbygning og placering, men den er også et meningsløst indgreb i det enkelte menneskes frihed til at vælge, hvor vedkommende vil bo. Det er, som om udviklingen helt er gået hen over hovedet på ministeren og den høje regering, når man ikke vil acceptere, at i vor motoriserede tidsalder er afstandene blevet mindre, således at menneskene ikke af hensyn til afstanden fra bopæl til arbejdsplads behøver at opgive et eventuelt ønske om en privat bolig i frie sunde omgivelser i stedet for at blive stuvet sammen som høns i en hønsegård, sådan som forslaget tilsigter.

Såvel landboforeningerne som grundjerne har i en henvendelse til udvalget givet udtryk for den opfattelse, som vi ved flere lejligheder har hævdet med hensyn til den indskrænkning i den private ejendomsret og ophævelse af erstatningspligten, som forslaget går ud på. De nævnte organisationer mener som vi, at de foreslåede bestemmelser er i strid med grundloven. Endvidere har repræsentanter for de folkevalgte kommunalråd, amtsråd, bymæssige bebyggelser, sognerådsforeningerne og Den danske Købstadforening ligeledes tilsluttet sig den opfattelse, som vi altså tidligere har givet udtryk for ved første behandling af dette lovforslag, og understreget det uheldige i, at forslaget vil reducere de folkevalgte kommunale repræsentanternes indflydelse på naturfredningsområdet til fordel for en øget og kostbar administration, som ikke har den set fra folkestyrets synspunkt ønskelige forbindelse med de områder og den lokale befolkning i de områder, som fredningen omfatter.

Da ministeren ikke har taget hensyn til alle disse forhold og da den foreslåede udvidelse af lovens § 1 medfører, som jeg også sagde det ved første behandling, at ministeren bliver diktator og øverste myndighed inden for naturfredningsområdet og får mulighed for at bestemme over den sidste rest af Danmarks jord, som der ikke bestemmes over i forvejen af en eller anden organisation, kan vi i hvert fald ikke stemme for lovforslaget, tværtimod, vi må opfordre til at stemme imod.

Landbrugsministeren (Skytte): Det er ganske naturligt, at første og anden behandling af vigtige lovforslag i nogen grad overlapper hinanden. I hvert fald er det ganske naturligt, at man fremsætter nogle af de principielle synspunkter både ved første og anden behandling. For ikke at danne nogen undtagelse og for dermed med det samme at præcisere, hvad der er hensigten med de lovforslag, der hører under mit domæne, vil jeg gerne begynde med at citere min fremsættelsestale med hensyn til, hvad der var meningen med disse lovforslag:

„Jeg kan imidlertid ikke se andet, end at vi, når vi dog forhåbentlig stadig skal forberede os på at indtræde i fællesmarkedet, må affinde os med at pålægge os